Ang Aking Paglalakbay – Isang Buhay sa Kanyang Lingap

Gordon Rainbow

Salin sa Tagalog ng “My Journey – A Life in His Favour”

As published on MyBrethren.org.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Panimula

> "*Sapagka't ang kaniyang galit ay sandali lamang; ang kaniyang lingap ay habang buhay:*
> *Pagiyak ay magtatagal ng magdamag,*
> *nguni't kagalakan ay dumarating sa kinaumagahan*",
> *Psalm 30: 5.*

Ako si Gordon Rainbow. Baka gusto mong malaman ang kaunti tungkol sa akin. Kung hindi naman, malaya kang laktawan ang pahinang ito.

Marami akong pagkabigo sa aking kasaysayan – na ikinahihiya ko – pero ang kaluwalhatian ng biyaya at awa ng Diyos sa pagpapanumbalik sa akin ay higit na nangingibabaw sa lahat.

Kung ikaw ay naliligaw sa espirituwal, nawa'y gamitin Niya ang salaysay na ito para tiyakin sa iyo na binabantayan ka Niya at tapat Siya sa Kanyang mga pangako.

Sa sinumang nag-aalinlangan sa akin, dahil minsan kong sinuportahan ang masamang sistemang iyon na kilalang-kilala ng ilan sa atin, ito ang masasabi ko, sa mga salita ni Pablo: "nguni't ako'y kinahabagan, sapagka't yao'y ginawa ko sa di pagkaalam, sa kawalan ng pananampalataya", 1 Timothy 1: 13.

Tingnan ang Ministry: J. Taylor 4 – Isang pananalita, 'The Holy Spirit's Activities in Relation to the Gentiles' (Ang mga Gawain ng Banal na Espiritu Kaugnay ng mga Gentil) - Acts 8: 29, 39; 10: 19, 20, 44-46; 13: 1-4.

Matagal nang itinuturing ng mga kapatid na mahalaga ang lugar kung saan ibinigay ang isang ministeryo, at sa pagkakataong ito, para sa akin ay mahalaga rin ang petsa. Ibinigay ni J.T. ang pananalitang iyon sa Toronto noong Nobyembre 11, 1929 – mismong lugar at petsa ng aking kapanganakan. Noong panahong iyon, hindi pa mananampalataya ang aking mga magulang at wala silang alam tungkol sa mga kapatid.

Nang matagpuan ko ang pananalitang ito maraming taon na ang nakararaan, ang pagbanggit sa huling talata sa Psalm 87: 6, "Ang taong ito ay ipinanganak doon", ay nagpatibay sa akin na nakatingin na sa akin ang mata ng Diyos mula pa sa simula para pagpalain ako. Naunawaan ko, kahit papaano, ang damdamin ni Pablo nang masabi niya ang tungkol sa "Dios, na sa akin ay nagbukod [pa] buhat sa tiyan ng aking ina, at ako'y tinawag sa pamamagitan ng kaniyang biyaya …", Galatians 1: 15. GAR

1946: Ang Aking Pagbabalik-loob

Ang "Surpassing Love" (Pag-ibig na Walang Kapantay), isang tula sa pahinang Poetry: The Alpha and the Omega, ay naglalaman ng aking mga alaala tungkol sa aking pagbabalik-loob.

Nagbalik-loob ako noong Marso 1946, sa edad na 16.

Narinig ko na at naantig ako ng ebanghelyo noong 13 taong gulang ako, pero di nagtagal ay naging masugid akong ateista. Pero sinagot ng Diyos ang mga panalangin ng ina at ate ng isang kaklase ko.

Isang gabi, pauwi ako mula sa kanilang bahay, at labis akong nakumbikto sa aking kasalanan. Nagmadali akong umuwi, lumuhod, at ipinahayag ang aking mga kasalanan, at kinilala kong may Diyos nga.

"Ang mangmang ay nagsabi sa kaniyang puso, Walang Dios", Psalm 14: 1. Mas malala pa ako; sinabi ko iyon nang malakas at madalas.

Pero sa Kanyang awa, iniligtas ako ng Diyos mula sa patay na dulo ng ateismo tungo sa buháy na pananampalataya sa "Anak ng Dios, na umibig sa akin, at ibinigay ang kaniyang sarili dahil sa akin", Galatians 2: 20.

Hulyo 2011: Sumulat ang isang batang kaibigan

"Binabasa ko ang 'Personal' na pahina mo sa website na 'My Brethren.' Sinasabi roon na si Gordon ay ateista noong 13 taong gulang pero nagbalik-loob noong 16. Kaya iniisip ko, Gordon, ano ang nakakumbinsi sa iyo na

tanggapin si Cristo sa buhay mo, gayong ateista ka bago noon?"

Sumagot ako:

Ang pamilya ko, gaya ng marami sa bansang ito noon at hanggang ngayon, ay walang anumang relihiyon. May nakita akong kopya ng 'Origin of a Species' ni Darwin, at nilamon ko ito sa pagbabasa at lubusan akong nalinlang nito. Kahit narinig ko na ang ebanghelyo, gaya ng karamihan sa mga batang 13 taong gulang kahit ngayon, akala ko alam ko na ang lahat, at lalo pang pinatibay ni Darwin ang maling akalang ito. May isang maliit na Biblia kami sa bahay, at humingi ako ng pahintulot sa tatay ko na sunugin ito sa pugon. Makikita mo kung gaano ako kalayo sa katotohanan.

Sumali ako sa grupo ng kabataan ng CCF, ang sosyalistang partidong pampulitika na pinagmulan ng NDP. Marami sa mga miyembro ay ateista o agnostiko. Pumunta ako sa aklatan at kinuha ang mga aklat nina Marx, Hegel, Lenin at iba pa, at papunta na ako sa pagiging komunista -- pero nakialam ang Diyos.

Sa hayskul namin, magkatabi ang dalawang estudyante sa isang mesa, at katabi ko ang isang batang lalaki na nagngangalang Jim na galing sa isang Cristianong tahanan. Pareho kaming naiiba sa iba pang kaklase. Madalas kaming magkasama, at madalas akong dumalaw sa kanilang bahay. Cristiano ang nanay niya -- kahit iniwan na siya ng kanyang asawa -- at alam kong ipinanalangin ako niya at ng ate ni Jim, at palagi rin nila akong kinakausap tungkol sa ebanghelyo. Pero hindi ako bukas dito.

Pagkatapos, isang gabi habang naglalakad ako pauwi mula sa kanilang bahay, may kakaiba akong naranasan –

hindi naman katulad ng kay Saulo sa daan papuntang Damasco. May napakatinding damdamin akong hindi ko talaga maipaliwanag. Dahil doon, tumakbo ako sa natitirang daan pauwi.

Dumiretso ako sa aking kuwarto, lumuhod, at ipinahayag na may Diyos ngang Manlilikha. Pagkatapos, nang makausap ko ang pamilya ni Jim, naging madali na sa akin na kilalanin ang Panginoong Jesus bilang aking Tagapagligtas.

Tingnan ang tulang 'Surpassing Love' sa Poetry: The Alpha and the Omega. Iyon ang tala ng aking mga pagbubulay-bulay tungkol sa kahanga-hangang karanasang iyon. Sana hindi naging masyadong mahaba para sa iyo ang paliwanag na ito. Bawat isang lumalapit kay Cristo ay dumaraan sa medyo ibang landas, pero lahat ay pinangungunahan ng Espiritu ng Diyos.

1946-50: Mga Unang Karanasan

Di nagtagal, nakilala ko ang isang tinatawag na "open meeting," nabautismuhan ako, at nakibahagi ako sa pagpipira-piraso ng tinapay kasama nila.

Ang minamahal na kapatid na si Russell Grant, na matagal na ngayong kasama ni Cristo, ay malaking tulong sa maraming kabataang lalaki at naging espirituwal na ama sa akin.

Ang mga natutunan ko mula sa Kasulatan, sa pamamagitan niya at sa tulong ng Espiritu, ay nagdulot ng mga tanong kung tama bang makisama sa mga mahal na mananampalatayang iyon, na sa piling nila ko naranasan ang lahat ng alam ko noon tungkol sa pakikisama ng mga Cristiano.

Ang mga kapuri-puri ay natabunan ng pakikipagkompromiso ng matatandang lalaki sa mga banal na prinsipyo – sa sektaryanismo at mga sektaryang grupo, at sa makamundong pamumuhay.

Pagkatapos, sa isang pulong ng ebanghelyo, nagturo ang isang dumadalaw na misyonero ng malubhang maling doktrina tungkol sa Persona ng Panginoong Jesus at sa kahulugan ng Kanyang gawa sa krus.

Pagkatapos ng pulong, kinausap ko siya at tinutulan, pero walang nangyari.

Inamin ng lahat ng matatandang kapatid nang pribado na may malubhang mali, pero ayaw nilang pabulaanan ito sa harap ng lahat.

Matapos maghintay nang walang saysay na may gawin sila – hindi na ako nakikibahagi sa pagpipira-piraso ng

tinapay pero dumadalo pa rin sa mga pulong – wala na akong ibang pagpipilian kundi sundin ang 2 Timothy 2 at lumayo sa kasamaan.

Iyon ay noong tagsibol ng 1950. Dalawampung taong gulang pa lamang ako at – maliban sa Diyos – nag-iisa.

1950-53: Pag-unlad

Noong mga naunang pagsasanay ko, dumalo ako sa iba't ibang tinatawag na "exclusive meetings."

Nakilala ko ang ilang kabataang lalaki na, kasama ang ilang kilala ko, ay nagsimulang magtipon tuwing Sabado para basahin ang Kasulatan.

Pero kahit ang mahalagang ugnayang ito ay hindi sapat para mapunan ang pananabik ko sa pakikisama, dahil ang iba ay patuloy na nakatali sa iba't ibang panig.

Bago noon, dumalo na ako sa mga pulong ng mga kapatid na nagpapahalaga sa ministeryo nina FER, JT at CAC, at medyo naakit ako.

Lalo akong humanga sa pagiging mapagpatuloy at magiliw ng mga kapatid noong ako'y nag-iisa.

Muli akong dumalo, at kalaunan, noong Agosto 1950, nagsimula akong makibahagi sa pagpipira-piraso ng tinapay kasama nila.

Doon ko nakilala si Betty. Ikinasal kami noong Martes, Agosto 28, 1951.

Kalaunan, sumunod din ang apat sa mga kabataang lalaking kasama kong nagtitipon tuwing Sabado.

1953-59: Pagkabigo

Dahil nahatulan ko na at iniwan ang kawalang-katapatan kay Cristo, inasahan ko – nang may pagka-idealista – na makakakita ako ng isang uri ng kasakdalan sa kaayusan at gawain ng kapulungan, pati na rin sa pamumuhay ng mga Cristiano.

Sa panlabas, maayos ang lahat, pero ang kaluwagan at ang mga pangkating panlipunan – dito man lang sa aming lungsod, dahil kaunti lang ang alam ko tungkol sa mga kapatid kahit sa mga kalapit na lungsod – ay labis na sumubok sa akin.

Sa halip na maging "uliran ng mga mananampalataya," ang pagtutok ko sa mga pagkabigo ng iba ang naglayo sa akin kay Cristo at nagdala sa akin sa napakababang kalagayan, kahit akala ko noon ay espirituwal ako.

Sumunod ako sa isang kaibigan na nasa ganoon ding mababang kalagayan, at kami at ang aming mga asawa – sila ay napilitan lang – ay umalis noong 1953.

Akala namin ay tama kami at papatunayan iyon ng Panginoon, pero kabaligtaran ang nangyari.

Sa paghahanap ng mali sa iba – nagtitipon nang regular, pagkatapos ay paminsan-minsan na lang – lumubog kami sa mundo, gaya ni Lot.

Sumunod ang anim na taon ng espirituwal na kadiliman – isang bangungot ng panlulumo – kung saan labis kaming nagdusa.

Sa wakas, ipinagkaloob ng Diyos ang pagsisisi, at noong tagsibol ng 1959 ay bumalik kami.

1959-71: Nalinlang

Nangako kami na susuportahan namin ang katotohanan. Tama ang aming hangarin pero kami ay walang-muwang at kulang sa espirituwal na pag-unawa.

Mula noon, lubos naming sinuportahan ang – kilalang-kilala na ngayon sa kasamaan – 'pandaigdigang lider' na nagtulak sa sarili niyang mauna.

Maliban noong inusig ako ng aking budhi noong 1965 at noong unang bahagi ng 1970, tapat at bulag naming sinunod ang linya ng grupo, at nagkaroon kami ng nakahihiyang bahagi sa – at nagdusa rin kami sa ilan sa – mga kalupitan ng mga tigang na taong iyon.

Nang mabunyag ang lahat sa mga pulong na iyon noong Hulyo 1970, nalinlang kami ng mga kasinungalingang ipinaliwanag sa amin.

Pero noong Oktubre 1970, kinumbikto ang aking budhi tungkol sa sektaryanismo, klerikalismo, legalismo at kabagsikan.

Dahil sa naunang karanasan namin, natakot kami na kung iiwan namin 'ang posisyon,' mapupunta kami sa mundo.

Pagkalipas ng tatlong buwan, tinawag na "basura" ang mga umalis noong Hulyo, at umalis kami – hindi alam kung saan kami pupunta.

1971-72: Isang Paglihis

Dati, pakiramdam namin ay hinding-hindi kami makakasama sa mga umalis noong Hulyo 1970, pero pagkaalis namin, parang tama na siyasatin ito.

Tila magkatulad ang aming mga pinagdaraanan noon, at – nang walang ingat at nagmamadali – sumama kami sa kanila.

Di nagtagal, lalo kaming nakumbikto sa kabigatan ng mga bagay na kinasangkutan namin noon.

Pero natuklasan namin na ang lahat – dito man sa aming lungsod o sa ibang bansa – ay walang malinaw na paghatol sa "brethrenism" at sa mapagmataas na espiritu ng pagpapanggap na naging tatak namin.

Marami ang walang pakiramdam sa kalagayang nagpahintulot sa "pandaigdigang lider," at sa kanyang sistema, na mangibabaw.

Sa paghatol at kaalaman namin ngayon tungkol sa pagpapanggap na umiral noon, hindi kami makikisama sa kanila.

Naghintay ako sa Panginoon na harapin at itama ang pagpapanggap na iyon sa pamamagitan ng ministeryo ng salita.

Hindi iyon nangyari. Marami sa mga naglilingkod sa ministeryo ang nagtaguyod o nagpalampas sa pagpapanggap at, sa mas mababang antas, sa ilang katangian ng sistemang iniwan namin.

Sa sumunod na pagkakahati – noong 1972 – napagpasyahan namin na hindi kami makakasama sa alinmang panig.

1972-78: Walang Pag-asa

Sumunod ang mahabang panahon ng paghina at pakikipagkompromiso.

Tila imposible ang sama-samang patotoo sa katotohanan ni Cristo at ng kapulungan – tila wala nang pag-asa ang lahat.

Nawalan kami ng mga kaibigan – ang mga nanatili sa sekta, at ang mga inakala naming humatol na rito – kaya kami ay nag-iisa.

Wala na ba sa amin ang Panginoon at ang Espiritu? Mayroon, tiyak; hindi sana kami nakaligtas kung wala Sila.

Tanging ang mga nakaranas ng ganito ang makauunawa sa paghihirap ng pagkakahiwalay at pag-iisa.

Dahil takot kami sa higit pang kalungkutan, napagpasyahan namin na hindi kami makikiisa sa sinumang kapatid na galing sa aming pinagmulan.

Ano, kung gayon, ang dapat naming gawin? Malinaw na ngayon na ang tahimik na paghihintay sa Panginoon ang tamang landas. Pero iyon ay noon – at ito ay ngayon.

Nanabik ako sa pakikisama ng mga Cristiano, at hinayaan kong mangibabaw ang aking pangangailangan sa aking pananagutan sa Panginoon – hinayaan kong matabunan nito ang aking budhi at ang mga paniniwalang unang kumilos sa akin bilang isang binata noong 1950, at kalaunan sa pagpapanumbalik noong 1959.

Kinuwestiyon ko ang ministeryo ng "recovery" (pagpapanumbalik) – kinuwestiyon ang mga

gawa ng Diyos sa pagpapanibagong iyon – hindi para bigyang-katwiran ang pag-alis, kundi para sisihin ito sa sakunang dumating sa amin, at pagkatapos ay para pagaanin ang aking budhi habang naghahanap ako ng pakikisama sa mga mananampalataya sa mga grupong may mga doktrina at gawain na minsan ko nang hinatulan.

Ikinahihiya ko kung paano ko pinangatwiranan ang lahat – kinuwestiyon at pagkatapos ay isinuko ang mga katotohanang dati, at salamat sa Diyos ay muli ngayon, pinagpala at mahalaga sa aking kaluluwa – nagsalita laban sa ministeryo ng ilang minamahal na lingkod – ministeryong minsan kong pinahalagahan bilang mula sa Panginoon – at sinikap kong kumbinsihin ang ilan – na kasulatan ko – na sundin ang baluktot kong pangangatwiran.

Hindi basta-basta maisasantabi ang mga paniniwala tungkol sa katotohanan, pero ang makapangyarihang sandata ng kaaway – ang pagkadismaya – na minsan kong ibinabala sa iba, ang tumalo sa akin.

Mahirap paniwalaan na ang isang tao ay maaaring maligaw nang ganoon kalayo – pero posible ito – at nangyari nga.

Sa loob ng 6 hanggang 7 taon, sinikap kong makipag-ayos sa ilang grupo, isa-isa, alang-alang sa pakikisama, at iniangkop ko ang aking sarili – sa totoo lang ay nakipagkompromiso – sa maraming sitwasyong dati ay hindi ko kailanman papayagan.

Marami sa mga tao roon ay kapuri-puri bilang indibidwal, at nagkaroon ako ng ilang kaibigan na pinahahalagahan ko pa hanggang ngayon.

Pero – gaya ng inaasahan – nabigo ang bawat pagtatangka. Para akong alibughang anak, si David sa piling ng mga Filisteo, si Samson sa bilangguan.

Pero salamat sa Diyos na, sa Kanyang kapangyarihan, ay kumilos para hanguin ako mula sa aking kahabag-habag na kalagayan sa tatlong tiyak na paraan:

Binigyan Niya ako ng pagkakataon at pananagutan na gabayan ang ilang batang mananampalataya sa mga katotohanang ipinagkanulo ko pero ngayon ay nagsisimula ko nang pahalagahan muli – ang ilan ay hindi nagpatuloy, pero ang ilan ay nanatili at nanindigan;

Nagpalitaw Siya ng mga isyu sa mga grupong kinaaaniban ko noon na, kahit sa kalagayan ko ng paglayo, ay hindi ko matanggap;

Ibinalik Niya mula sa mundo ang isa sa pinakauna kong mga kaibigan, at pinagtagpo kami matapos ang mahigit sampung taon.

Nagsimula akong balikan ang aking mga hakbang at, sa tulong ng Espiritu, nakita kong muli ang walang kapantay na halaga ng ministeryo ng "recovery."

1978 Pataas: Pagpapanumbalik

Ang lingguhang pagbabasa ng Biblia sa aming tahanan, na nagsimula noong mga 1978 – at nagpatuloy hanggang magdala ng pagkakahati ang kaaway – ang nagpatibay sa aming pasya na sundan ang katotohanan.

Kinilala namin na hindi pa tapos ang lahat, at nagsimula kaming magpira-piraso ng tinapay nang kami lang sa aming tahanan.

Nakilala namin ang ilang matatandang kapatid – kilala na namin noon – na humiwalay noong 1960, pero wala na silang kaugnayan saanman noon.

Nang kunin ng Panginoon ang kapatid na sa kanyang tahanan sila nagtitipon – si Mr. R. W. Saunders – wala na silang mapagtitipunan, kaya pumunta sila sa aming pagbabasa tuwing Araw ng Panginoon.

Di nagtagal, napagkasunduan naming lahat na walang hadlang sa pagitan namin, at nagpira-piraso kami ng tinapay nang magkakasama.

Nasa piling na ni Cristo silang lahat ngayon, pero masasaya ang alaala namin sa ilang taon naming pagsasama.

Samantala, ilan sa mga batang mananampalatayang dumadalo sa pagbabasa tuwing gabi ng karaniwang araw ay sumama sa amin – at kasama nila at ng kapatid na naibalik nang mas maaga, nagpatuloy kami nang ilang taon – sa kahinaan at pag-asa sa Kanya – sa Hapunan ng Panginoon at sa paglilingkod sa Diyos.

Nakalulungkot na nakahanap ng paraan ang kaaway sa pamamagitan ng isang tao na mapilit na nagpasok ng

mga legalista at mapanghating kaisipan, na mabilis na nagpatisod sa mga nakababata, at kami ni Betty ay naiwan at nananatiling nag-iisa – kahit nananatili kaming may magiliw na ugnayan sa mga natisod at sa kanilang mahal na mga anak, na itinuturing naming bahagi ng aming 'pamilya'.

Dahil sa katandaan at lumalalang kahinaan, lumipat kami noong Abril 1955 sa 'Bethany Manor' – isang Cristianong tahanan para sa matatanda na may tulong sa pang-araw-araw na pamumuhay, sa Markham sa Greater Toronto Area.

Salamat at nakatatanggap pa kami ng mga bisita paminsan-minsan, at patuloy kaming nakikipag-usap sa telepono at email sa ilang matatagal nang kaibigan.

Kahit sa matinding kahinaan, patuloy naming ginagawa nang magkasama ang Hapunan ng Panginoon at ang paglilingkod sa Diyos.

Hindi namin alam kung ano ang hinaharap namin dito – pero ang pag-asa namin ay makapiling si Cristo sa kaluwalhatian, kasama ang lahat ng nasa kapulungan, at doon ay magpakailanmang maglingkod sa Diyos; at kaya nagpapatuloy kami "hanggang sa siya'y dumating."

"Sapagka't tayong lahat ay kinakailangang humarap sa hukuman ni Cristo; upang tanggapin ng bawa't isa ang mga bagay na ginawa sa katawan, ayon sa kaniyang ginawa, maging mabuti o masama", 2 Corinthians 5: 10.